

scriptet af 28de Januar 1848 er der saaledes ikke opstillet en Heelstatspolitik, men en slesvigholsteensk Unionstatspolitik (Hør!). en Heelstatspolitik, som med Nødvendighed skulder i sig en Union, hvori paa den ene Side Hertugdømmerne staae som en ligeberettiget Genhed ligeoverfor Kongeriget paa den anden Side. Jeg siger, det er ingen sand Heelstatspolitik, naar vi tage disse to Dele af Monarchiet, sætte dem ligeoverfor hinanden og sige, at der skulle møde ligemange Udvalgte for begge. Vi have altsaa i det nuværende Ministerium Mænd, der selv have været Medlemmer af Marsministeriet, og andre, der have tiltraadt dets Program, og vi have Mænd, der have tiltraadt og dertil hører den høitærede Kultusminister, thi han har havt en vigtig Indflydelse paa Rescriptet af 28de Januar 1848 — ikke en Heelstatspolitik, men en slesvigholsteensk Union (Hør!). Derfor siger jeg, at de Herrer ikke her kunne støtte sig paa deres Fortid, ikke heri kunne finde en Retfærdiggjørelse for deres Politik. Der hersker en Uklarhed om, hvorhen de Herrer ville, om de ville have en Heelstat eller en Union. Hvem veed, hvad de ville? Hvem veed, hvad de Herrer holde fast paa? De, der holdt paa en unionel Forbindelse mellem Holsteen og Slesvig-Danmark, de, som oprindeligt fastholdt denne Tanke, der ligger til Grund for Marsministeriets Politik, have forladt den og ere gaaede over til Heelstatspolitikken. Hvo borger os imidlertid for, at de ikke gaae det næste Skridt med, passere Heelstaten og gaae over til en Unionspolitik? Hvad foreligger fra Regjeringens Side om, at de Mænd, der for fire Aar siden fremtraadte med den sidstnævnte Politik, have opgivet den Tanke, som dengang blev udtalt? Finde vi det i den kongelige Bekjendtgjørelse af 28de Januar 1852? Er der en anden Tanke tilkjendegivet end den slesvigholsteenske Unionspolitik, som blev udtalt den 28de Januar 1848? Man søger forgjæves en Oplysning herom i Bekjendtgjørelsen; man finder den ikke. Man finder ikke i Rescriptet af 28de Januar 1852 en aaben Udtalelse om, at den slesvigholsteenske Unionspolitik, der var opstillet i Rescriptet af 28de Januar 1848, er forladt.

Troer man da ikke, at det danske Folk kunde trænge til et beroligende Ord i saa Henseende, at ogsaa vi havde Ret til at fordrø, at der aabnedes os et Indblik i den Fremtid, der er bleven kundgjort i en saa høitidelig Form (Hør!)? Jeg siger, de Herrer kunne ikke staae paa deres Fortid, og Fremtiden er uklar; thi hvilken Genhed vil der fremgaae af saa ueensartede Elementer? Jeg vil haabe det, jeg vil troe det, at de Herrer, der trygt ere gaaede ind paa den nuværende Politik, kunne retfærdiggjøre det; men de kunne kun gjøre det derved, at de træde frem for Folkets Øine, og forelægge de Lovforslag, som den tilkommende Ordning af Forholdene fordrer. Og, mine Herrer! var det ikke ønskeligt, at disse Lovforslag snart maatte blive os forelagte? Er det et stort Forlangende, at udtale Duffet om, at disse Lovforslag snart maae komme til os? Lad os vel erindre, hvad den høitærede Premierminister selv har gjort opmærksom paa, at, hvorledes man end dreier og vender det, saa er der dog endnu en stor Uklarhed i Forholdene, saa besinde vi os endnu i en tvivlsom og uklar Stilling. Er der da ikke al Opfordring for os til at see at faae Ende paa en saadan Tingenes Tilstand (Jo! Jo!), til at see at komme ud fra det Ubestemte og Usikre til bestemte og sikre Forslag? Mine Herrer! det kan ikke være Andet, end at vi, der særdes blandt Folket, maae vide, at der er stor Betyrning blandt Folket (Ja! Ja!); den kongelige Kundgjørelse er ikke bleven hilset med Jubel, som en Seiershymne, sunget over, at Danmark nu endelig har feiret over sine Fjender; men den er bleven modtagen med Betyrning, med alvorlig Betyrning og Uengstelse (Ja!). Og jeg troer, at Grunden hertil for en Deel maa søges deri, at man ikke har udtalt sig paa en saadan Maade, som kunde fjerne Uengstelse fra dansk Side. Der er saaledes iblandt Andet i Bekjendtgjørelsen erklæret, at Universitetet i Kiel nu er fælles for Hertugdømmerne. Jeg veed, at det ikke dermed er de Herrers Mening, at alle Embedsmændene i Hertugdømmerne herefter skulle tages fra Kiel, jeg veed, at det er de Herrers Mening — jeg siger, jeg veed det, ikke fordi jeg har hørt dem udtale det, men fordi jeg ikke troer,